

รวมบทกวีไร้ฉันทลักษณ์

ข้าฯผู้พลัดหลง ในวงกตแห่งจินตนาการ

ปฐมพจน์

“...เมื่อเธอทำงานด้วยความรัก เธอได้โอบตนเองเข้ากับตนเอง
เข้ากับผู้อื่น และเข้าสู่พระผู้เป็นเจ้าแล้ว..”

นั่นคือส่วนเสี้ยวจากคมคำมหากวีชาวเลบานอนผู้ยิ่งใหญ่ของโลกนาม
“คาลิล ญิบราน” ที่เป็นแรงดาลใจอันทรงพลังให้ข้าฯ ลุกขึ้นจากไออุ่นผ้าห่ม
แห่งความกลัวและไร้ความเชื่อมั่นในตน ให้กล้าที่จะมีความรัก – ความมุ่งมั่น
ในการถ่ายทอดความคิดฝันอันธรรมดาสำัญจนสำแดงเป็นบทกวีไร้ฉันทลักษณ์ชุด
“ข้าฯ ผู้พลัดหลงในวงกตแห่งจินตนาการ” บทกวีที่พร้อมจะนำพาผู้อ่านเดินทาง
ไปสู่เวียงวงกตแห่งตัวอักษรที่กลั่นกรองถ่องถายมาจากความจริง ปรากฎการณ์
ความหลัง ความคิดฝัน ความมุ่งปรารถนา และโลกแห่งจินตนาการของข้าฯ

เมื่ออ่านบทกวีบทสุดท้ายจบลง บางที – ท่านเองก็อาจเป็นผู้ที่กำลัง
พลัดหลงในเวียงวงกตแห่งจินตนาการของตนเองไปแล้วเช่นกัน...

ผู้เขียน

สารบัญ

ภาค ๑

ซากเศษและเวียงทุกซ์เทวษในใจข้า

บทที่ ๑	ก่อนส่งยานไปสำรวจดวงจันทร์	๑
บทที่ ๒	แก๊งเผือกเจ้าจะกลับมาอีกไหม	๒
บทที่ ๓	ครูพี่เลี้ยง	๔
บทที่ ๔	สัญญาที่ถูกลืม	๖
บทที่ ๕	โรงเรียนของหนูจะยังปลอดภัยอยู่ไหมหนอ?	๙
บทที่ ๖	ซากเศษและเวียงทุกซ์เทวษในใจข้า	๑๐
บทที่ ๗	น้ำตาพ่อไหลในวันเรียนออนไลน์	๑๑
บทที่ ๘	คาบสุดท้าย	๑๒
บทที่ ๙	ขอให้เจ้าปลอดภัย	๑๓
บทที่ ๑๐	ชีวิตซึ่งไร้สิทธิ์แห่งชีวิต	๑๔
บทที่ ๑๑	น้ำตาอัศวิน	๑๖

ภาค ๒

หยดน้ำตาแห่งโลกาภิวัดน์

บทที่ ๑๒	โลกสะอื้น	๑๘
บทที่ ๑๓	โดมมฤตยู	๑๙
บทที่ ๑๔	ผมไม่ไหวแล้ว	๒๐
บทที่ ๑๕	เวิร์ค ฟรอม โฮม	๒๒
บทที่ ๑๖	ผู้ทำลาย	๒๓
บทที่ ๑๗	ผู้มอบความสุขที่แท้จริง	๒๕
บทที่ ๑๘	หยดน้ำตาแห่งโลกาภิวัดน์	๒๖

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ ๑๙	ไม่มีสิ่งใดเหนือไปกว่าธรรมชาติ	๒๙
บทที่ ๒๐	แผนที่สีแดง	๓๐
บทที่ ๒๑	ความใกล้ที่แสนไกล	๓๑
บทที่ ๒๒	ยกธงขาว	๓๓
บทที่ ๒๓	บนดาดฟ้า	๓๔

ภาค ๓

ข้าฯ ผู้พลัดหลงในวงกตแห่งจินตนาการ

บทที่ ๒๔	ภาพที่หายไป	๓๗
บทที่ ๒๕	พิพิธภัณฑสถานแห่งความเศร้า	๔๑
บทที่ ๒๖	เรื่องเล่าของแม่	๔๔
บทที่ ๒๗	ณ หมุดหมายอันไกลโพ้น	๔๗
บทที่ ๒๘	ข้าฯ ผู้พลัดหลงในวงกตแห่งจินตนาการ	๔๙
บทที่ ๒๙	ที่พำนักแห่งบทกวี	๕๒
บทที่ ๓๐	นาฬิกาทราย	๕๔

ภาค ๔

มวลดอกไม้ย่อมผลิบานบนลานแห่งรัก

บทที่ ๓๑	เมาลิตินนบีที่ฉันทรอคอย	๕๖
บทที่ ๓๒	เมืองนราภิรมย์แห่งความทรงจำ	๕๙
บทที่ ๓๓	มวลดอกไม้ย่อมผลิบานบนลานแห่งรัก	๖๓
บทที่ ๓๔	นัยดูอาห์	๖๖

ภาค ๑

ซากเศษและเวียงทุกซ์เทวษไนใจข้า

บทที่ ๑

ก่อนส่งยานไปสำรวจดวงจันทร์

กลายเป็นข่าวพาดหัวหน้าหนึ่ง
เมื่อสยามประเทศมุ่งส่งยานไปสำรวจดวงจันทร์
เพื่อสร้างประวัติศาสตร์ให้เล่าขานสู่อนุชน
ด้วยงบประมาณแผ่นดินนับพันล้าน
มีอาชปฎิเสธถึงนวัตกรรมทางความคิดอันน่าภาคภูมิใจ
มีอาจขัดขวางความตั้งใจของนักวิทยาศาสตร์ผู้ปรารถนาเปรี๊ยะ
และมีอาจหยุดยั้งโครงการที่มีความมุ่งมั่นอันโอฬาร
แต่ก่อนจะส่งยานไปสำรวจดวงจันทร์
ขอให้หันมามองบางภาพอันทุกขระทมบนพื้นโลก
ภาพการกระเสื่อกระสนต่อสู้อันของบรรดากระยาจกผู้หิวโหย
ภาพความเศร้าหมองสิ้นหวังของบรรดาผู้ไร้บ้าน
ภาพความสัจดั่งเวงของใจกลางเมืองจากโรคระบาด
ภาพการอัตวินิบาตกรรมของบรรดาผู้ซึ่งตกเป็นทาสของความแร้นแค้น
ขอให้หันมามองภาพอันสุดแสนอนเนจอนาถสักนิดหนึ่งเถิด
ก่อนจะระดมงบประมาณนับพันล้าน
เพื่อโครงการสร้างยานไปสำรวจดวงจันทร์อันแสนไกล

บทที่ ๒

แก๊งเผือกเจ้าจะกลับมาอีกไหม

วันหยุดสุดสัปดาห์

ฮาน่าเอ่ยถามผมด้วยความไร้เดียงสา

“ ป๊ะจ๋า...

หนูอยากไปเที่ยวสวนสัตว์สงขลา...หนูอยากไปดูแก๊งเผือก ”

ผมอึ้งกับสิ่งที่ลูกสาวอยากไปดู

สับสนในคำตอบที่ควรมีต่อคำถาม

มันช่างเป็นคำถามที่เหมือนจนปัญญาจะตอบได้

ทั้งสิ้นไร้เหตุผลที่จะทำให้เธอเปลี่ยนใจ

เพราะก่อนหน้านี้

แก๊งเผือกล่าตัวพรานขาวราวปูเมฆ

บรรณนากาโรพิเศษจากธรรมชาติอันแสนอัศจรรย์

ดิ่งดุเดือดๆ และนักท่องเที่ยวยุครักสัตว์จากทั่วสารทิศ

หนึ่งในนั้นคือลูกสาวตัวน้อยของผม

ทั้งผมและเธอหลงรักและเอ็นดูมันนับแต่เมื่อแรกเห็น

บัดนี้

ผมมีโอกาสปิดบังลูกสาวตัวน้อยได้อีก

จึงบอกเธอว่าเราคงจะไม่ได้เห็นมันอีกแล้ว - มันหายไปแล้ว

ใครบางคนบอกว่า - มันถูกงูยักษ์เขมือบเข้าไป

บ้างก็บอกว่ามันถูกลอบนำออกนอกประเทศ

ด้วยสนนราคาสูงลิ่วหลักหลายล้าน
ในฐานะ ‘อัญมณีที่มีลมหายใจ’

ตอนเกิดเหตุ
เรื่องนี้คือข่าวดังที่พูดถึงกันทั่วประเทศ
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำท่าเหมือนจะเร่งตรวจสอบ
แต่...เพียงไม่นาน เรื่องก็เงียบหายไป
จนบัดนี้ - ก็ยังไร้เงาเจ้าแก๊งเผือกผู้เคราะห์ร้าย

“ปะจ๋า...มันตายแล้วจริง ๆ ไซ้ไหม?...
ถ้ายังไม่ตาย
มันจะกลับมาหาเราอีกไหม?...”
ลูกสาวสะอื้นเสียง - เอ่ยถามผมขึ้นทั้ง ๆ น้ำตา

บทที่ ๓
ครูพี่เลี้ยง

(๑)

ภายในห้องสี่เหลี่ยมหลากหลายสี
กลุ่มเด็กน้อยผู้ด้อยเดียงสนั่งอย่างเป็นระเบียบ
ท่อง ร้องเพลง อ่าน เขียน ระบายสีภาพ
ตามคำสั่งของครูพี่เลี้ยง
เด็กส่วนใหญ่ทำตามอย่างว่าง่าย!

(๒)

ขณะที่เด็กคนหนึ่งละเล่นซุกซนไปตามประสา
ไร้เจตนาที่จะตีตึงหรือขัดขึ้น
ครูพี่เลี้ยงจับจ้องภาพความไร้เดียงสนั้นอย่างชัดใจ
ถึงจะอย่างนั้น - เด็กคนเดิมก็ยังคงเล่นสนุกต่อไป
กองเพลิงในดวงตาครูพี่เลี้ยงเริ่มลุกโชน
เด็กน้อยผู้บริสุทธิ์ถูกกระชากจากที่นั่ง
ถูกทุบตี หยิก ดึงหู และชู่ตะคอก
ราวเธอเป็นนักโทษคดีอาญา!
หนูน้อยกรีดร้องสุดเสียงด้วยความเจ็บปวด
เด็ก ๆ ทั้งห้องตื่นตระหนกกับด้านมืดของครูพี่เลี้ยง
ความรู้สึกไร้ทางออก
จู่โจมโหมกระหน่ำไปทั้งใจดวงน้อยน้อย

ทั้งที่มีกล้องบันทึกทุกความเคลื่อนไหว
ภาพสะท้อนใจยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง
จิตวิญญาณถูกความเป็นครูสูญสลาย
จรรยาบรรณมลายสิ้นไปพร้อมอารมณ์บร้อนร้ายอันป่าเถื่อน

(๓)

ครูที่เลี้ยงผู้เหยียดคนเดิม
วางมืออันหยาบกระด้างจากเด็กน้อยผู้ไร้ทางสู้
ปรับสีหน้า - เดินไปทำหน้าที่ต่อตามปกติราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ซ้ำปล่อยเด็กคนนั้นไว้ตรงมุมห้องเพียงลำพัง
ทั้ง ๆ ที่เด็กน้อยยังคงร้องไห้สะอึกสะอื้น
รอยฟกช้ำปรากฏชัดทั่วร่างกาย
ไม่มีคำปลอบประโลมใด ๆ
ไม่มีมือสักริมือเช็ดน้ำตาให้
“พ่อจ๋าแม่จ๋า...หนูไม่อยากมาโรงเรียนอีกแล้ว!!!”

บทที่ ๔

สัญญาที่ถูกลืม

ทัศนียภาพสุดตระการริมทางหลวง

ถูกบดบังด้วยบางสิ่งบางอย่าง

คือป้ายภาพขนาดใหญ่ของใครหลายคน

จุดขาดเรียงรายแนวสายตา

บางภาพเป็นบุคคลที่ฉันเคยรู้จัก

แต่ถูกปรับแต่งจนแทบจำหน้าไม่ได้

ภาพในชุดสูทหรือราคาแพง

อารมณ์ซึ่งคนจนมีอาจเค็มนมแม่แต่จะฝืนถึง

มือของเขาประนมแนบอกอย่างถ่อมตน

ฉายแววตามุ่มนบไบหน้าอ้อมยิ้ม

หมายเลขและแผนพัฒนาชวนเชื่อ

ถูกปรับขนาดให้โตสมดุลกับคนในภาพ

เข้าจรวดเย็น

เย็นจรวดเข้า

เวลาที่ชะตาเก้าอี้ในฝันกระชั้นใกล้เข้ามาเต็มที

รถบรรทุกเครื่องเสียงประดับด้วยภาพไบหน้านั้นบนไวนิลซึ่งตั้ง

แผดเสียงสะท้อนถ้อยคำชวนฝันทุกซอกซอຍ

หลายครั้ง

เวลาที่แบบมาตรฐานและเครื่องเสียงขนาดใหญ่

ถูกพวกเขาใช้เป็นคอนเสิร์ตและการแสดงมหรสพยอดนิยม

เพื่อดึงดูดฝูงชนมาฟังเรื่องเล่าชวนคาดหวัง

หลายครา

พวกเขาเดินเท้าอย่างสง่าผ่าเผย

ท่ามกลางผู้อารักขาหนาแน่น

กรำแดดกรำฝน

เข้าไปพบประชาชน ผู้รินเหงื่อต่างน้ำ

เอ๋ยปากทักทาย

แจกยิ้มค้าง

ระรัมือไหว้ทุกคนอย่างไม่เลือกหน้า

ทุกความเคลื่อนไหวถูกบันทึกในกล้องนับร้อยพัน

ผู้คนจำนวนไม่น้อย

คล้อยเคลิ้มไปกับลมปากของเขาเหล่านั้น

วันเวลาที่ชะตาเก้าอี้ในฝันล่องพัน

ข่าวการเฉลิมฉลองต้อนรับผู้นำคนใหม่

ถูกแชร์อย่างเอิกเกริกในโลกออนไลน์

เข้าจรดเย็น

เย็นจรดเช้า

เนิ่นนานกาลเวลา

ท่ามกลางวิกฤติต่อเนื่องจากเชื้อร้าย

ความทुरกันดารยังไปรยปรายทั่วแผ่นดิน

ความแร้นแค้นยังเกาะกุมชีวิตชนรากหญ้า

ถนนเข้าหมู่บ้านยังคงสภาพตั้งผิวดวงจันทร์

ตลาดสดซึ่งเคยเต็มแน่นด้วยผู้คน

เจียบเหงาวังเวกราวป่าช้า

หิ้งนอกระบบดอกสูงลิบลัว

คือลมหายใจเฮือกสุดท้ายของหลายครอบครัว!

การฆ่าตัวตายที่น่าอนาถของผู้ับจนหนทาง
และการก่ออาชญากรรมสะเทือนขวัญ
กลายเป็นคลิปข่าวยอดวิวสูงรายชั่วโมงในโลกออนไลน์
ความยุติธรรมยังสยายปีกสีดำเหนือลานกฎหมาย
ความยุติธรรมทอดอาลัยอยู่กลางลานแห่งความตาย
คดีทุจริตของผู้นำคนใหม่และคณะผู้จงรัก
ถูกปิดเงียบ - เลื่อนหายไปพร้อมกับสายลมแห่งผลประโยชน์
ผู้คนเหม่อลอยสัญญาจากผู้นำที่ถูกเลือก
เรื่องเล่าที่ชวนคาดหวัง
แต่...สร้างความสิ้นหวัง...ครั้งแล้ว...ครั้งเล่า

เนิ่นนานหลายปี
ก็ยังไร้แวว 'เขา' คนนั้น!!!

บทที่ ๕

โรงเรียนของหนูจะยังปลอดภัยอยู่ไหมหนอ?

ครั้งเมื่อยังเด็ก

ทั้งพ่อและแม่ - เคยบอกหนูอยู่เสมอว่า

“โรงเรียนคือสถานที่ที่มีเกียรติและปลอดภัยที่สุด”

กระทั่งวันนี้

คำกล่าวที่ก้องดังกลางห้วงความทรงจำ

คำกล่าวจากบุคคลที่หนูเคารพรักมากที่สุด

คำสอนจากบุคคลที่หนูไว้วางใจมากที่สุด

เริ่มถูกกระทบและแปรผันอย่างน่าหวั่นกลัวที่สุด

เมื่อความเลวร้ายที่แพร่สะพัด

ชี้ชัดถึงบางครุผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา

ผู้มีตักตวงเห็นอจรรยาบวรณ

คะแนนกลายเป็นสิ่งหลอกหลออย่างหน้าไม่อาย

เด็กรุ่นลูกกลายเป็นเหยื่อกามทรามสกุล

บ้างอับอายจนแทบสิ้นเรื่อนาคที่ควรจะงดงาม

บ้างไม่ต่างกับการที่ต้องตายทั้งเป็น

ในใจของหนูวันนี้ – จึงมีเพียงหนึ่งคำถาม

“โรงเรียนของหนูจะยังปลอดภัยอยู่อีกไหม?!!!”

บทที่ ๖

ซากเศษและเวียงทุกซ์เทวษในใจข้า

ณ ดวงใจแห่งข้า
ดาษตื่นความชื่นชมและธารน้ำตา
ภาพปรารถนาอันงดงามยังไกลแสนไกล
ความระทมทุกข์ตามติดดุจเงาตามตัว
เสียงหัวเราะสิ้นสลายไปแล้วแต่เมื่อนานแสนนาน
อารมณ์ขันจมดิ่งสู่ห้วงมหรณพแห่งความเศร้า
มรรคาหลากหลายตีบตันไร้แสงสว่าง
นภากาศอบสีด่ำทะมึนทาบทา
จันทร์ราแลหมู่ดาวดั่งดาวดินสิ้นแสง
แผ่นดินบรรเลงเพียงเสียงสะอื้นร่ำไห้
เข็มทศใด ๆ มีอาจชี้ช่องส่องทางฝัน
ยะเยือกลมหนาวร่ำวานไปทั้งมวลกระดูก
กลางซากเศษและเวียงทุกซ์เทวษในใจข้า
ชายไร้บ้านผู้ร่อนเร่พเนจรราบสิ้นชีวา
ข้าขอ...เพียงมีใครสักคน...
เพียงใครสักคน...!

บทที่ ๗

น้ำตาพ่อไหลในวันเรียนออนไลน์

อสุรกายนาม 'โควิด'
กระจริด – เปี่ยมพิษสง
ทรงอานุภาพประหนึ่งจะกุมโลกไว้ได้ทั้งใบ
เดินทาง - ล่องลอยไปไกลสุดขอบฟ้า
วิทยาการของมนุษย์สุดด้านทาน
โลกาภิวัดน์สู่โลกาวิชาศ
ทุกทวีปพลันมืดดำ – อัมพาต!
ทุกบ้านเมืองแทบเปลี่ยนร่างไร้ผู้คน
ประชาชนหมกตัวในบ้านอย่างหวาดระแวง
ชีวิตทุกชีวิตแทบถอดใจในชะตากรรม!
นั่น - คือวิกฤตที่ผมเห็น
วิกฤตที่กระเทือนกระทบทุก ๆ หัวใจบอบช้ำ
วิกฤตที่ทำให้โรงเรียนของผมต้องล็อกประตู
วิกฤตที่ทำให้ความรันทอดสูไปรยสูญสูญ
วิกฤตที่เปลี่ยนบ้านเป็นสถานศึกษาเต็มรูปแบบ
วิกฤตที่ทำให้ห้องเรียนหดแคบเหลือเพียงหนึ่งฝ่ามือ
ขณะที่เพื่อน ๆ ของผมครั้นเคร่งกับการเรียนออนไลน์
พ่อของผมกลับแอบไปร้องไห้ข้างกระสอบเก็บขยะ
น้ำตาของผมเอ่อท่วมอาบ
เมื่อมีอาจทเห็นภาพสุดเจ็บปวด
อีกด้วยรู้ซึ่งถึงสาเหตุที่พ่อต้องหลั่งน้ำตา!

บทที่ ๘

คาบสุดท้าย

หน้าจอสี่เหลี่ยม

เปี่ยมพลังอย่างคาดไม่ถึง

ตริงผู้เรียนไว้กับความคร่ำครึียด

การแข่งขันอันเบียดเสียดจอบแจ

ความท้อแท้ของหนึ่งผู้เรียนที่ไร้ใครแลเหลียว

การบ้านถาโถมดังเกลียวคลื่นมัจจุราช

พรากพลัดเวลาคกรอบครวัที่เคยมี

บดขยี้หัวใจด้วยเส้นตายส่งงาน

สะท้อนสะท้อนทำนหัวใจดวงน้อย ๆ

น้ำตาร่วงผล็อยเปียกปอนอกเสื้อนักเรียน

คลับคล้ายจวนเจียนจะขาดใจ

ซ้ำร้าย – ใครบางคนยังกล่าวหาว่าเล่นเกมไร้สาระ

เพราะโมหะ – อคติที่ถึงขั้น

จนเกินใจดวงน้อยจะทานทน

ตัดสิ้นใจ – คล้องคอตนสู่ความตาย!

บทที่ ๘

ขอให้เจ้าปลอดภัย

‘กรามข้างปากเรียบ’
นามนกเงือกสายพันธุ์หายาก
บินร่อนฝูงสู่ป่าสงวนเขตเมืองสองทะเล
ปีกหลายร้อยคู่กระพือเล่นลมตามแต่ใจจะปรารถนา
ละลานกิ่งพฤษานานาพันธุ์
ก่อภาพวิจิตรมหัศจรรย์แห่งธรรมชาติอันอุดมพร้อม
ดึงดูดนักปักษานิยมจากทั่วสารทิศ
“มवलวิหคควรคู่ผืนป่า!”
ที่ซึ่งเป็นบ้านอันล้ำค่าแลปลอดภัย
หาใช่ในกรงขังแคบคับอับลักษณะ
หรือในอุ้งมือบาปหนักของผู้กระหายกลิ่นเงิน

‘กรามข้างปากเรียบ’!

ขอให้เจ้าปลอดภัย!!

บทที่ ๑๐

ชีวิตซึ่งไร้สิทธิ์แห่งชีวิต

-๑-

ในห้องเช่า

เขาและภรรยาติดโควิด

ความตายและการมีชีวิต

โอกาสเป็นไปได้อะไรๆ กัน

ท่ามกลางสถานการณ์ยุ่งเหยิงเกินรับไหว

เขาทำได้เพียงเช็คตัวเธอและตนเองบรรเทาไข้

ภาวนาเพียงขอให้เธออาการดีขึ้นกว่านี้

ระหว่างเผื่อหวังการช่วยเหลือจากรัฐ

เธอบอกให้เขายิ้มและเข้มแข็งเข้าไว้

สถานการณ์กลับเลวร้ายเกินรับไหว

เมื่อเธออาการทรุดหนักจนหมดสติ

น้ำตาเขาไหลหลังดั่งสายฝน

ปลายสายแนะให้เขาช่วยกู้ชีพเธอ

เขาลนลานและตื่นตระหนก

มือไม่เหยียบย่ำเส้นสะท้าน

เข้ายื้อลมหายใจคนรักอย่างสุดความสามารถ

รถพยาบาลมาถึงช้าไป

ทุก ๆ อย่างสายเกินไปเสียแล้ว

- ๒ -

เขากอดศพหญิงที่รักด้วยดวงใจย่อยยับแตกสลาย
สะอึกสะอื้นรำไห่กับความโหดร้ายของชีวิต
ชีวิตของเธอที่เกิดมาพร้อมสัญชาติลาว
ชีวิตของเธอที่ควรได้รับสิทธิ์ที่จะมีชีวิต
ชีวิตของเธอที่หม่อมคอยเพียงรักษาจนสิ้นใจ
ชีวิตของเขาที่จักต้องตรอมตรมระทมทุกข์
โดยไม่มีเธอเคียงคู่อีกตราบนับวันคร่ำ!

บทที่ ๑๑ น้ำตาอัศวิน

เหล่าอัศวินชุดขาว -
แววตาพวกเขาเป็นดั่งดาวแห่งความหวัง
สีหน้าของพวกเขายังคงมุ่งมั่นพร้อมต่อสู้
อยู่หยัดด้วยสองมือและสองขาแม่ล้ำแรง
เข้าแข่งขันกับกระแสเวลาอย่างสุดกำลัง
เพื่อช่วยจุดยึดลมหายใจเพื่อนมนุษย์บนเตียงคนไข้
คนไข้ที่เพิ่มขึ้นทุกการกระดิกของเข็มวินาที
น้ำตาของพวกเขาเอ่อท้นในทุกความสำเร็จจากการรักษา
น้ำตาของพวกเขาไหลหลังอึ้งอุกทุกครั้งที่ได้เห็นผู้ป่วยสิ้นใจ
เวลาชีวิตของพวกเขาที่เต็มไปด้วยงานอันไหลล้น
เวลาครอบครัวของพวกเขาจึงเป็นเพียงภาพปรารถนา
ภารกิจอันแสนทรมาน – นานแน่นแสนยาวไกล
สงครามทำลายล้างผู้บุกรุกสุดดกอาจ
ผู้บุกรุกที่มีอาจมองเห็นด้วยตาเปล่า
แต่สามารถเขย่าโลกทั้งใบให้สั่นสะเทือนได้
ทั้งสามารถจำแลงกาย – กลายพันธุ์จนยากจับมือ

กระนั้น – เหล่าอัศวินชุดขาวก็ยังหยัดยืนอยู่ตรงนี้
ตรงที่มีเพียงผู้ป่วยเรียงรายสุดสายตา
ตรงที่ที่ยังขาดแคลนอาวุธขับไล่และโล่ป้องผู้บุกรุก
ตรงที่ซึ่งสถานการณ์อาจเลวร้ายจนเกินหยั่ง
ตรงที่ที่หยดน้ำตาของเหล่าอัศวินยังรินไหลไม่ขาดสาย

ภาค ๒

หยดน้ำตาแห่งโลกาภิวัตน์

บทที่ ๑๒

โลกสะอื้น

ไอ้มนุษยชาติ!!!

ไต่ยิบบ้างไหม!!?

โลกใบนี้กำลังทำให้สะอื้นสะอื้น

ตั้งจนพื้นพสุธาสะเทือนไหว

ตั้งจนพายุร้ายโหมซัดพัดกระหน่ำ

ตั้งจนทวีปน้ำแข็งอันมหึมาแตกออกจากกัน

ตั้งจนระดับน้ำทะเลทะลักสูงอย่างน่าสะพรึงพรึง

ตั้งจนชายฝั่งหลายแห่งถูกลบไปจากแผนที่โลก

ตั้งจนผู้คนหลายแสนหลายล้านต้องอพยพหนีตาย

ตั้งจนเพนกวิน แมวน้ำ หมีขาว และเหล่าสัตว์ขั้วโลกต้องไร้ที่อยู่

ตั้งจนภูมิอากาศวิปริตผิดเพี้ยน

ตั้งจนทะเลทรายกลายเป็นดั่งทะเลสาบ

ตั้งจนหิมะพาหเรดไปรยปรายกลางฤดูร้อน

ตั้งจนโรคระบาดซบซ้อน - กลายพันธุ์เกินต้านไหว

ตั้งจนกระชากลมหายใจเผ่าพันธุ์มนุษย์ดูจไปไม่ร่วง!

เสียงสะอื้นอันน่าหวงดังขึ้น ๆ ทุกวินาที

มีใครไต่ยิบบ้างไหม!!?

ไอ้มนุษยชาติ!!!...

บทที่ ๑๓

โดมมฤตยู

มีอาจยับยั้ง

คลื่นความร้อนอันร้ายกาจ

เหี้ยมโหดดังเพชรฆาตของพระเจ้า

จุดกระชากวิญญาณผู้คนเกินนับไปอย่างง่ายดาย

ครั้งหนึ่ง ณ แคนาดา – สหรัฐฯ

คุณหมิวร้อนจัดราวขุมอเวจี

ดวงตะวันแผดรังสีแทบเผาไหม้

ลมหายใจมนุษย์ได้โดมมฤตยู

พร้อมปลดปล่อยวิญญาณสลายไปในเปลวแดด

มีอาจยับยั้ง

พลังแห่งธรรมชาติสุดหฤโหด

มนุษย์ผู้อ่อนแอได้แต่ดิ้นรน - ยอมรับ

สิโรราบกับทุกปรากฏการณ์

ทบทวนแลเล่าขานจารไว้ในทรงจำ!

บทที่ ๑๔

ผมไม่ไหวแล้ว

(๑)

โลกอินเทอร์เน็ตไหวสะเทือน
เมื่อเด็กชายวัยเจ็ดขวบชาวฮ่องกง
ผู้คลั่งไคล้ในกีฬายูโด - ศิลปะป้องกันตัวอันทรงพลัง
สมัครใจเข้าคอร์สฝึกด้วยใจรัก
แหละจากล้าवादฝันถึงวันสวมชุดนักกีฬา
เปล่งเสียงร้องเพลงชาติทั้งน้ำตา
คราขึ้นแท่นรับเหรียญโอลิมปิกในอนาคต

(๒)

สิ่งที่เด็กน้อยหวัง
ช่างตรงข้ามในความเป็นจริง
ครูเถื่อนและเพื่อนนักเรียนรุ่นพี่
โถมทุบร่างน้อยๆ ลงกับพื้นกว่ายี่สิบเจ็ดครั้ง
ร่างเด็กน้อยตกกระแทกราวตุ๊กตา
อาเจียนและบาดเจ็บจนเกินทนไหว
เขาร้องขอครูให้หยุดทุกการกระทำ
กระนั้น – ทุกอย่างก็ยังคงดำเนินต่อไปอย่างเลือดเย็น!

(๓)

เด็กน้อยผู้บริสุทธิ์

ผู้อยากจุดประกายศิลปะการต่อสู้ในชีวิต

กลับต้องปิดฉากความฝันอันยิ่งใหญ่

แรงกระแทกทำให้เลือดออกในสมอง

เขาต้องกลายเป็นเจ้าชายนิทรานานถึงสองเดือน

ใบหน้าผู้เป็นแม่เปื้อนปนดาดาษหยาดน้ำตา

วิปโยคโศกศัลย์ปานใจจะขาด

ด้วยการยินยอมให้ถอดเครื่องพุงซีพลู๊กน้อยของเธอเอง!

บทที่ ๑๕

เวิร์ค ฟรอม โฮม

“...เวิร์ค ฟรอม โฮม...!!!”

ศัพท์คูนหยุดโควิด

ศัพท์ที่ทรงอิทธิพลต่อระบบงานของทุกประเทศ

ศัพท์ที่ทั่วโลกหมายรณรงค์ส่งเสริม

หวังหยุดการซ้ำเติมจากเชื้อร้าย

งานเอกสารทั้งหลายรับนโยบายฉบับล้น

งานผ่านอินเทอร์เน็ตปรับระบบชั่วคราว

แต่นั้น – ก็ส่วนกันจากแรงงานโลก

หาบเร่ ก่อสร้าง รับจ้าง ประมง

ขายของในตลาด ชนส่ง แม่บ้าน ปลูก.

เสริมสวย ตัดผม แท็กซี่ มอไซค์รับจ้าง

ซ่อมรถ คาร์แคร์ ฟิตเนส สปา

ทำสวน ขายพวงมาลัย วณิพก ขอทาน...

นี่เป็นเพียงเศษเสี้ยวงานที่อยากจะสนองนโยบาย

อีกทั้งกำลังจะอดตายกันถ้วนหน้า

ขณะที่แรงงานโลกหมดหวัง – หลังน้ำตา

ผู้ประกาศในโทรทัศน์ยิ้มว่า

“...เวิร์ค ฟรอม โฮม...!!!”

บทที่ ๑๖

ผู้ทำลาย

เหลือน้อยเต็มที

ความตระการสุดพรรณนา

ความอัศจรรย์จากจินตนาการมนุษย์

แลการรังสรรค์อันวิจิตรแห่งธรรมชาติ

เนิ่นนานกาลเวลา

มนุษย์ส่วนน้อยคอยพิทักษ์รักษา

ส่วนใหญ่ยังคงตั้งหน้าทำลายไม่สิ้นสุด

ทั้งโดยไม่รู้และโดยเจตนาแห่งผลกำไรเถื่อนดิบ

สัดส่วนเจตนากรรมแตกต่างสิ้นเชิง

หมู่เกาะกาลาปากอส กำลังหายใจรวริน

หมู่เกาะมัลดีฟส์ อาจจะต้องสูญหายไปจากทัศนียภาพ

แนวปะการัง เกรท แบรีเออร์รี่ฟ กำลังฟอกขาวรอข่าวการสิ้นใจ

เมืองเวนิส - อาณาจักรแห่งศิลปะกำลังจะกลายเป็นนครบาดาล

น้ำในเดดซี กำลังลดระดับและอาจจะเหี่ยวหายไปตลอดกาล

กำแพงเมืองจีน ถูกผู้เห็นแก่ตนเข่าร้อนคั่นทำลาย

ไม่นาน - อาจเหลือไว้เพียงตำนานอันเคยรุ่งโรจน์

ชั้นหิมะแห่งยอดเขาคีลิมันจาโร

หลังคาแห่งแอฟริกาทวีปกำลังหลอมละลาย

ทัชมาฮาล - อนุสรณ์แห่งความรักอันลือลั่น

กำลังได้รับผลกระทบจากมลพิษมหาศาล

ทั้งสินทั้งปวง – ล้วนมีอาชปฏิสถถึงต้นตอแห่งปัญหา

ปัญหาที่ใครต่างก็รู้ซึ่งถึงสาเหตุ

ปัญหาที่จะไม่สายเกินแก้

ขอแค่มนุษยชาติจะหยุดมัน!!!

บทที่ ๑๗

ผู้มอบความสุขที่แท้จริง

ลูคูวิก แวน บีโธเฟน...

อัจฉริยะบุรุษทางด้านดนตรี

คีตกวีคนสำคัญในตำนาน

ผู้อยู่เหนือความพิการทางการได้ยิน

ทุกบทเพลงที่บรรจงประพันธ์จากห้วงจินตนาการ

ทุกตัวโน้ตล้วนตั้งร่ำรำพลิ้วไหวในโลกอันเงียบสงัด

สร้างอัจฉริยภาพแก่ผู้คนทุกกาลสมัย

ลูคูวิก แวน บีโธเฟน...

แม้หูทั้งสองข้างของเขามีอาจยินเสียง

แม้ทุกสำเนียงท่วงทำนองที่ก้องดัง

มีอาจจับฟังแลซาบซึ้งกับมัน

เขากลับมึนใจในทุกอักขระแห่งดนตรี

และปิติในรู้สึกลึกล้ำ

เก็บเสื่อนำความทรงจำ

ตรึงตราไว้ในทรงจำล้ำค่าของผู้คน

จึงปริ่มล้นด้วยสุนทรีย์ที่แท้จริง!

บทที่ ๑๘

หยดน้ำตาแห่งโลกาภิวัตน์

(๑)

โลกาภิวัตน์...

ยุคนวัตกรรมล้ำสมัย

บอกว่าคุณสามารถลอยไหลในเว็บบอร์ด

ณ ที่ซึ่งดารดาษด้วยดวงดาวหลายแสนล้านจากหลากกาแล็กซี่

แผ่เคจอันสุดแพงสำหรับอภิมหาเศรษฐีกระเป๋าหนักจากทุกมุมโลก!

(๒)

เพียงปลายนิ้วสัมผัส

พลันเปิดประตูการเรียนรู้ยิ่งใหญ่ไร้ขีดจำกัด

เพื่อการช่วยเหลือหรือทำลายล้าง

สร้างได้ง่ายดาย – รวดเร็วดั่งพลิกฝ่ามือ

เพียงมีสัญญาณเชื่อมต่อ

ก็เพียงพอให้ทุกคนมีคลังแสง

คลังแสงที่มากด้วยแสนยานุภาพ

บางคน - ใช้อำนาจที่มืออย่างชาญฉลาด

เพื่อยกระดับตนและสังคมให้สูงขึ้น

บางคน - ใช้อำนาจด้วยอารมณ์ชั่ววูบ

กระทั่งไล่ต้อนตนและสังคมสู่ทางตัน!

(๓)

โลกาภิวัตน์...

ค่อยๆ ฉีกฉีกความงามงามให้เร้นห่างหายไป

ทรานซิสเตอร์เรียงง่ายสนั่นดังท้อท้อ

ลุง ป้า น้า อา เพื่อนบ้าน และเด็ก ๆ

เคยพร้อมใจลงแขกเกี่ยวข้าว

น้ำแปลกใจ - ทั้งที่ไบหน้าเปื้อนพราวเพราะหลังเหงื่อลงงาน

แต่กลับดูดีไรท์ทุกซ์ - สุขสราญจนล้นพ้น

ต้นไม้ ไบหญ้า แมลงปอ ผีเสื้อหลากสีสัน

ก็ร่วมเรีงระบำไปตามจังหวะเพลงแห่งชีวิต

(๔)

บัดนี้

ทุ่งนาในวันวาน

กลายเป็นโรงงานอุตสาหกรรม

ปล่อยควันไอโครกสีดำพวยพุ่งสู่เวหา

เสียงเครื่องจักรขนาดมหึมา

หมุนเหวี่ยงสายพานทั้งคืนวัน

คำรามลั่นดังเสียงอสุรกาย

เกลื่อนกลบสายลมอ่อนโยนแห่งอดีตจนหมดสิ้น!

(๔)

โลกาภิวัตน์...

หลายครั้ง

ทำให้ใครหลายคนชนแก้ว - หัวเราะเริงร่า

ทำให้ใครหลายคนก่ายหน้าผาก - ยากหลับใหล

ทำให้ใครหลายคนต้องหลังน้ำตาจนเปียกหมอน

และบางครั้ง

ก็ทำให้ใครบางคนดื่มฝืนถึงวันพรุ่งนี้!!!

บทที่ ๑๙

ไม่มีสิ่งใดเหนือไปกว่าธรรมชาติ

มิตรเอ๋ย!!!

เอ็งจะเชื่อข้าหรือไม่?

ไม่มีสิ่งใดจะงดงามและน่าสะพรึงยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะอ่อนโยนและแข็งแกร่งยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะการุณย์และหฤโหดยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะปลดปล่อยและบดขยี้เราได้ยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะให้กำเนิดและทำลายล้างยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะเป็นผู้รับและโต้ตอบที่ทรงพลังยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะเป็นมิตรและศัตรูที่น่ากรังเกรงยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะชัดเจนและเร้นลับยิ่งไปกว่าธรรมชาติ

ไม่มีสิ่งใดจะเต็มเปี่ยมและว่างเปล่ายิ่งไปกว่าธรรมชาติ

บัดนี้...

มิตรเอ๋ย!!!

เอ็งจะเชื่อคำข้าได้หรือยัง?

บทที่ ๒๐

แผนที่สีแดง

เธอเห็นไหม

แผนที่โลกที่เรารัก

ดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่เคยดงาม – ยิ่งใหญ่

บัดนี้ - กลับเปื้อนเปรอะเลอะฉานไปแทบทุกส่วน

ผืนธรณีทุกทวีปอันกว้างใหญ่

เปื้อนป้ายสีแดงฉานชวนสลด

สีอันหมายแทนถึงการระบาดของเชื้อร้าย

ที่กล้ากรายมนุษยชาติทุกภาษา

ทั้งเบื้องหลังเบื้องหน้าไร้ปราณี

ทุกพิภพแผนที่ล้นปรี่ท่วมน้ำตา

ทุกศาสนิกพร่ำสวดภาวนา

รอหวังเวลาคืนค่าโลกทั้งใบ

กลับสดใสแลสวยงามเช่นดังเดิม...!ฯ

บทที่ ๒๑

ความใกล้ที่แสนไกล

(๑)

สายถนนอันเลื่องนาม

เส้นทางแห่งความทรงจำของโลก

แหล่งรวมบรรดานักเดินทางผู้แสวงหาอารยะ

และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ - ความทรงจำล้ำค่าในชีวิต

‘เวียร์ โดโลโรซ่า’ แห่งเยรูซาเล็ม

‘ฮอลลีวูด บูเลวาร์ด’ , ‘ไวท์สตรีท’ , ‘บรอดเวย์’ และวอลล์สตรีทแห่งสหรัฐอเมริกา

‘ฌ็อง เซลิเซ่’ แห่งฝรั่งเศส

‘รอยัล ไมล์’ แห่งสกอตแลนด์

‘แอบบี’ แห่งสหราชอาณาจักร

‘เวียร์ มอนเต้ นโปเลียน’ แห่งอิตาลี

‘ลาส แรมบลาส’ แห่งสเปน

‘ชิบูย่า’ แห่งญี่ปุ่น

‘โอดด์ ควอเตอร์’ แห่งเวียดนาม

และ ‘ข้าวสาร’ แห่งบางกอก...

(๒)

สายถนนอันเลื่องนาม

ถนนแห่งความทรงจำของโลกทุกๆ สาย

บัดนี้ – กลับกลายเป็นทางเดินแห่งความสดเจี๊ยบ

ภาพเบียดเสียดจอแจของผู้คนหลากภาษา

เหลือเพียงความอ้างว้างท่ามกลางวิกฤติการณ์

ถึงจะเป็นเช่นนั้นก็เถอะ!

บรรดานักเดินทางผู้ปรารถนาปลายทางแสนอภิรมย์

ยังสามารถเดินทางเที่ยวชมถนนแห่งความทรงจำได้ทุกเวลา

ไม่ต้องจองตั๋ว จัดกระเป๋าเดินทาง

หรือค้างคืนโรงแรมใดๆ

เพียงจิบชา - กาแฟถ้วยโปรด

ดื่มด่ำภาพผ่านหน้าจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ในมือถือเราๆ

ด้วยระบบดาวเทียมอันล้ำสมัย

ที่พร้อมนำบรรดานักเดินทางนับแสนนับล้านเหล่านั้น

สู่จุดหมายปลายทางในชั่วพริบใจ

แม้มันอาจเป็นความรู้สึกชืดไกลล์ – ที่แสนจะห่างไกลก็ตามที!

บทที่ ๒๒

ยถงขาว

ที่แดนเสือเหลืองวันนี้
หน้าต่างทุกบาน
ประชาชนผู้ทุกข์ทรมานจากลોકดาวนี้
ยถงขาวปลิวไสวในสายลม
ความชื่นชมรายล้อมทุกทิศทาง
ความอ้างว้างกางปีกคลุมโลกา
หน้ากากบนใบหน้าเขาเหล่านั้น
มีอาจขวางกันหยดน้ำตาที่พร่าพราย
แลเสียงร่ำไห้ที่ดังระงมจากความสูญเสีย
หลุมฝังศพที่ถูกขุดแทบไม่วายเว้นแต่ละวัน
คือปรากฏการณ์โรคระบาดที่แสนทารุณ
แลนกกาจกรรจด้วยฤทธิ์ร้ายเกินต้านทาน

ธงขาวทุก ๆ ผืนที่โบกสะบัด
บอกสัญลักษณ์แห่งความพ่ายแพ้สงคราม
ตรงกันข้าม – ในสายตาด้อยเดียงสาของฉัน
มันอาจแทนค่าถึงความบริสุทธิ์แห่งดวงใจ
ดวงใจที่พร้อมน้อมรับกับทุกสภาวะ
เพื่อเรียนรู้สัจจะแห่งชีวิตมนุษย์
ที่เริ่มต้นและสิ้นสุดลงอย่างมีอาจล่องรู้
ที่ควรอยู่ให้คุ้มค่าในฐานะที่เกิดมา - เป็น ‘มนุษย์’

บทที่ ๒๓
บนดาวฟ้า

(๑)

คำคืนดาษคืนดาว
ฟ้าพรารด้วยจันทร์เพ็ญ
ร่างเร้นหมู่เมฆฝน
บนดาวฟ้ากลางมหานคร..
ข้าใคร่ดื่มด่ำกับห้วงรู้สึกแห่งเสรี
ที่มีใครเข้ามาเกาะเกณฑ์ชีวิตกรอบคิด
ด้วยเสรีสิทธิ์จิตวิญญาณ
ทั้งอาจหาญและฉลาดเฉลียว
ทั้งโศกเศร้าและปรีดีเปรม
ทั้งอิมเอมและหิวกระหาย
ทั้งทำทนายและนบนอบ
ทั้งบอบซ้ำ ชื่นชม แลสมปรารถนา...

(๒)

บนตึกสูงเสียดฟ้า
ข้าปรารถนาเพียงคู่มือทรงพลัง
เพื่อโยยบินไปยังเวียงฟ้ากว้างไกล
สู่ทางช้างเผือกส่องสกา
หมายเก็บดาวสักพันดวง

ที่โชติช่วงเจ็ดจ่า
เพื่อนำมาเป็นบรรณการ
บรรดาผู้เร่ร่อนแค้นแคลนขาด
ผู้ปราศไร้ชายคาอาศัย
ผู้หมดสิ้นอาลัยในชีวิต
ผู้ถูกก้าวล่วงสิทธิมนุษยชน
ผู้พลีตนเพื่อเพื่อนมนุษย์
ผู้กล้าหยุดยั้งสงคราม - ความรุนแรง
ด้วยหวังว่าแสงแห่งดาราที่ข้ามงมอบ
อาจช่วยปลดปล่อยโลกใฝ่ใจหมู่เขาให้กล้าวาดหวังขึ้นได้
หากความฝันแห่งข้าไซ้รับบรรลุลผล
ข้าพร้อมยอมสละปีกตนด้วยเต็มใจ
เพื่อใครสักคนที่ต้องการมัน...

ภาค ๓

ข้าฯ ผู้พลัดหลงในวงกตแห่งจินตนาการ

บทที่ ๒๔

ภาพที่หายไป

(๑)

เที่ยงคืนกาฬปักษ์

จันทร์เสี้ยวหม่นแสงแฝงฟ้า

หมู่ดาวพรราวแสงจำบรรเลงเพลงรักนิรันดร์

หวังเพียงให้หมอกควันแห่งสงครามเวดร้างจางหาย

(๒)

นี่คือห้วงฝันของเด็กน้อยผู้กำพร้าแม่พ่อ

“...เสียงหัวร่อ หยอกเล่นกันของเพื่อนๆ

สนั่นสะเทือนก้องดังทั้งหมู่บ้าน

ธารน้ำตาและดาวเลือดเหือดหายไปนานแสนนาน

ในคลังแสงของหมู่บ้าน

มีเพียงกองกระดาษ ดินสอ บทกวี และจินตนาการ

เสื้อผ้าหลากสีสัน - บ้านเรือนรายเรียง

ลำเสียงแห่งความดีได้สำแดง

สะพานทุกแห่ง - ถนนทุกสาย

ปูลาดไว้ด้วยปีกแผ่นสมานฉันทระหว่งเพื่อนมนุษย์...”

(๓)

ในห้วงฝันของเด็กน้อย...

อิสรชนกรีดปีกโบยบินเหนือท้องทุ่งเสรีภาพ

ขุนเขากลายร่างเป็นเวทีเริงระบำสุดทศวรรษ

ความมั่นคงและสันติภาพ

จับคู่ – สบตา ร่ายลีลาบนนั้นตามแรงปรารถนา

สงครามและความเกลียดชังสิ้นเรียวแรง

ถูกตรึงด้วย ‘โซ่ตรวนแห่งกลีบกุหลาบ’ อันบริสุทธิ์

(๔)

เพียงครั้งเดียว

เสียงกัมปนาทจากสงครามในความทรงจำ

กระซากร่างเด็กน้อยให้ตื่นขึ้น...

ภาพอภิมयीในห้วงฝันพลันสลาย

ความหวาดหวั่นวิ่งปราดในสัญชาตญาณ

แก้มน้อยๆ ของเธอ

เปื้อนป้ายไปด้วยรอยน้ำตา...

(๕)

ภาพซ้อนสะท้อนม่านน้ำตาแสนพิสุทธ์
ท้องฟ้าสงบงามเปลี่ยนแปลงเป็นความกราดเกรี้ยว
มวลแม่น้ำและเวียงมหาสมุทรกลายเป็นสีแดง
คลังแสงเต็มไปด้วยอาวุธหนักเพื่อฆ่าล้างมนุษยชาติ
อาภรณ์และคฤหาสน์ของผู้เรืองอำนาจ
เปื้อนคราบอัปมงคลจากการกดขี่ผู้อ่อนแอและขัดสน
สะพานและถนนปกคลุมด้วยหลุมดำมรณะ
อิสรชนผู้เฝ้ารอแสงหวังความหมายเหนือท้องทุ่งเสรีภาพ
พลันต้องสูญเสียบีกและร่วงตก
กลายเป็นศพซ้ำฟกจมกองเลือด!
เวทีเรingersบำแห่งขุนเขา
กลายเป็นร่างเป็นกำแพงขวางกั้นมิตรภาพ
ความมั่นคงและสันติภาพที่เคยสราญร้ายลีลา
พลันถูกพายุร้ายพัดปลิวหายไปในเรื่องสูญกาล!

(๖)

กระทิง!...
สงครามและความเกลียดชังหลอมรวมกลายเป็นร่างเดียว
แยกเขี้ยวชูคำรามดุจพญามารจากโลกกันตร์
หัวร่อ – เย้ยหยัน จุดจบของความมั่นคงและสันติภาพ
พญามารคลุ้มคลั่งจนหลุดพ้นพันธนาการอันแน่นหนา!!!
โลกไหวสะเทือนจากแรงกระชากแห่งความชั่ว!

‘ไซ้ตรวนแห่งกลีบกุหลาบอันบริสุทธิ์’
ถูกบดขยี้ย่อยยับลงกับกรงเล็บปีศาจร้าย

(๗)

ปีศาจอำมหิตปิดล้อมผู้บริสุทธิ์ไว้ทุกด้าน
เด็กน้อยสะอื้นให้ด้วยใจสลดสิ้นหวัง
น้ำตาของเธอไหลหลังดังสายฝน
เสียงกรี๊ดร้องของผู้คนที่ล้มระทมตาย
ดังก้องสะท้อนหุบเขาแห่งสันติธรรมอยู่ไม่หยุดหย่อน
มือเด็กน้อยเยียบเย็นสิ้นสะท้าน
หัวใจแทบระเบิดจากแรงบีบมหาศาล
เมื่อดวงอาทิตย์ผุดพรายทั่วสรรพางค์อยู่ใต้ผ้าหม่นผืนเก่า
พลันฝนระเบิดก็โปรยสาดลง ณ ใจกลางแห่งมาตุภูมิ!

(๘)

คือภาพสุดท้ายแห่งห้วงฝัน
ใต้ซากเพิงพักและเศษผ้าหม่นผืนเก่า
ภาพฝันที่หายไปปรากฏขึ้นอีกครั้ง!!!
เด็กน้อยเห็นพ่อแม่และตนเองได้อยู่พร้อมหน้า
สยายปีกนวลขาวลอยล่องอยู่เหนือท้องทุ่งแห่งเสรีภาพ!

บทที่ ๒๕

พิพิธภัณฑสถานแห่งความเศร้า

-๑-

เขาคอนันต์...

ชายชราวัยยี่สิบเก้าผู้ทำหน้าที่ภัณฑารักษ์

ผู้เฝ้ารอวันพักเกษียณที่ไม่มีวันจะมาถึง

ตราบิตที่มรดกภาพยังทะเลาะทลายมา ณ สถานที่แห่งนี้

พิพิธภัณฑสถานแห่งความทรงจำแสนเลวร้ายของโลก

คลังแห่งเรื่องราวอันร้าวรวดโศกศัลย์

ทั้งปัจจุบันและวันวานที่ล่วงพ้น - ของมรดกมนุษย์

-๒-

เนิ่นนานกาลเวลา

ปลายทางอันลึกลับนี้ทำหน้าที่ของมันได้อย่างสมบูรณ์

ทุกๆ ฤดูกาลที่แปรผัน

ผู้คนนับแสนนับล้านเพรียกเฝ้าเข้าชม

ทุกๆ ภาพอันไร้ซึ่งแง่มุมและความหมาย

ถูกจดจากรลงในบทจารึกแห่งกาลเวลา

เสี้ยวส่วนของงานที่จัดแสดง...

ภาพความร้อนเร้ารุนแรงของสรรพสงคราม

ภาพความตายของพลเรือนผู้บริสุทธิ์

ภาพการจู่โจมระชากสิทธิมนุษยชน

ภาพความขมขื่นของคลื่นผู้อพยพ

ภาพการรบพุ่งช่วงชิงทรัพยากรและดินแดน

ภาพการหมิ่นแคลนเช่นฆ่าชนผิวสี

ภาพการทำร้ายทุบตีเด็ก ๆ และสตรีเพศ

ภาพการกั้นเขตพรมแดนมิตรภาพ

ภาพตราบาปเหล่าอาชญากร

ภาพการสิ้นคลอนกระบวนการยุติธรรม

ภาพการจ้องจ้ำจมน้ำแห่งกวี

ภาพผองคณาจารย์โรงเรียนซึ่งถูกเผาผลาญ

และผลงานภาพในกรอบสุุดพิเศษ

คือใบหน้าที่นทุกซ์โทษของสันติภาพ!

-๔-

ตราบปัจจุบัน...

ชายชราภักตวาทักษัษย์คังนั้งทำงานอยู๋ที่เดิม

วาระเกษียณยังไกลเกินฝัน

ปลายทางแห่งนีก็ยังทำหน้าที่ของมันได้อย่างสมบูรณ์

ทุกๆ การกระตักของเข็มนาฬิกา

มวลภาพอันไร้ค่าซึ่งแ่งามและความหมาย

ยังทะลักทลายเข้ามาจัดแสดง

เพื่อย้า 'ความรุนแรง' ให้ดำรง!

บทที่ ๒๖

เรื่องเล่าของแม่

(๑)

ลิวไปในห้องวัยเยาว์ของผม...

แม่เล่าว่าเราต้องสูญเสียพ่อตั้งแต่ผมแรกเกิด

พ่อเสียชีวิตระหว่างปฏิบัติหน้าที่เพื่อชาติ ณ ชายแดนอันไกลห่าง

ผมไม่เคยแม้แต่มีโอกาสเห็นใบหน้าจริงๆ ของพ่อแม่สักครั้ง

แม่จึงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของผมมาโดยตลอด

(๒)

ทุกทุกเช้าวันจันทร์ถึงศุกร์

ตลอดระยะเวลาเปิดภาคเรียน

แม่จะปลุกผมให้ตื่นตั้งแต่เช้า

อาบน้ำ ป้อนข้าว และแต่งชุดนักเรียนให้

แล้วพาซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์คันเก่าไปส่งที่โรงเรียน

และทุกครั้ง

เราต้องผ่านผลงานสิ่งก่อสร้างหนึ่งซึ่งมีรูปร่างแปลกตา

นับตั้งแต่จำความได้

ผมเห็นมันมาจนคุ้นชิน

และไม่เคยคิดจะถามแม่ว่าคืออะไร

(๓)

กระทั่งครั้งหนึ่ง...

ด้วยความสงสัย ผมจึงตั้งคำถามกับแม่ว่า

“แม่ครับ... นั่นเขาเรียกว่าอะไรหรือครับ?”

แม่หยุดรถเพื่อจอดพักบริเวณไหล่ทาง

แล้วหันมายิ้มกว้างกับคำถามไร้เดียงสาของผม

“ลูกรักของแม่... นั่นนะ เขาเรียกว่า อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไงจ้ะ”

ด้วยความใคร่รู้ในใจ ผมจึงถามแม่ขึ้นมาอีกว่า

“แล้วเขาสร้างมันขึ้นมาทำไมหรือครับแม่?”

แม่นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง

แล้วจึงตอบคำถามนี้ด้วยสีหน้าและแววตาหลากหลายความรู้สึก

“...ลูกจงจำคำของแม่ไว้ให้ดีนะ...

สิ่งที่ลูกเห็นอยู่นี้เป็นสิ่งเตือนใจให้ตัวของลูก

ได้รำลึกถึงวันแห่งชัยชนะ

วันที่ประชาชนทุกคนบนแผ่นดินนี้มีอำนาจสูงสุด

วันที่ทุกคนมีอิสรภาพในการปกครองตนเอง
และวันที่ประชาชนมีเสรีที่จะคิดและทำในสิ่งที่ถูกต้อง
ดังนั้น...ลูกของแม่จึงหวงแหนสิทธิและศักดิ์ศรีของตนเอง
ขณะเดียวกัน..ก็ต้องเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของผู้อื่นด้วย...

...ลูกรัก!...อนุสาวรีย์นี้ยังเป็นสิ่งยืนยันอีกว่า
ประชาชนทุกคนมีส่วนในอำนาจศักดิ์สิทธิ์นี้เท่าเทียมกัน
วันข้างหน้า...ขอให้คนดีของแม่มีส่วนร่วมที่จะช่วยรักษาอำนาจนี้ให้คงอยู่ตลอดไป!”

สิ้นคำตบยัดยาวที่แม่มีให้ผม
ซึ่งตอนนั้น - คำบางคำยังยากเกินที่ผมจะเข้าใจ
ผมเห็นแม่ยิ้มและมองไปยังอนุสาวรีย์ตรงหน้าอย่างมีความหมาย
พร้อมทั้งน้ำตาที่หล่อร้อนท่วมมนัยน์ตา

(๔)

ทุกครั้งที่ผมขับรถพาครอบครัวผ่านอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย
ภาพทรงจำต่างๆ ภาพ ที่มีต่อเรื่องเล่าของแม่เมื่อครานั้น
ยังคงแจ่มชัดอยู่ในหัวใจ
แม้เจ้าของเรื่องเล่าซึ่งเป็น ‘ผู้หญิงที่ผมรักมากที่สุด’
จะจากโลกใบนี้ไปหลายปีแล้วก็ตาม.

บทที่ ๒๗

“ณ หมุดหมายอันไกลโพ้น”

ณ หมุดหมายแห่งฝันอันไกลโพ้น

มีระบอบงดงามอ่อนโยนหนึ่งพึงใฝ่หา

ที่ซึ่งเต็มไปด้วยหุบเขาแห่งความหมาย

ที่ซึ่งท้องทุ่งสุดลูกตาเต็มไปด้วยดอกไม้เสรีภาพสะพรั่ง

ที่ซึ่งศาสตร์วูมมีเพียงแสงสว่างแห่งเหตุผลและสติสัมปชัญญะ

ที่ซึ่งสายลมแห่งความเที่ยมเท่าโบกพัดทุกทิศมิขาดสาย

ที่ซึ่งท้องฟ้าพร่างพรายไปด้วยแสงดาวแห่งความหวัง

ไกลเหลือแสน!!!

ดินแดนแห่งจินตภาพที่ฉันและเธอเฝ้าฝันถึง

หากเราช่วยกันประดับประคองนาวาแห่งเราให้สมบูรณ์

นาวาเก่าแก่ที่เราทุกคนถือกำเนิดและพึงพาอาศัย

เท้าของเราอาจย่ำตราลงบนดินแดนอันมุ่งหมาย

กระนั้น...

กว่าจะลุแดนดินที่ใฝ่ฝัน

เราคงต้องข้ามฝ่าห้วงมหานทีอันพร้นพรึง

มหานทีแห่งความขัดแย้งแย้งชิง

มหานทีแห่งความวิษยาอาฆาตแค้น

มหานทีแห่งวังวนอันมืดมิดไร้แสงสว่างใด!

โธ่สหาย!!!

หากเธอยังปรารถนาจะบอบแห่งชีวิตอันใฝ่หา
จึงไม่มีเหตุผลที่เธอและฉันจะละเลยหน้าที่อันเหมาะสม
การหยุดยั้งในหน้าที่แห่งตนและการเสียสละเพื่อส่วนรวม
การมองเห็นความหมายแห่งฝันใฝ่ตรงค์เหนือยอดเสาศา
การรักษาคู่ใจของตนและเคารพสิทธิของเพื่อนมนุษย์
ไม่ยากเลยใช่ไหม ?

เพียงเท่านี้

นาวาแห่งเราก็พร้อมเดินทางสู่ดินแดนแห่งฝัน!

คงอีกไม่ไกลนักแล้ว!!!

ดินแดนแห่งจินตภาพที่ฉันและเธอเฝ้าฝันถึง
เมื่อเราช่วยกันประคับประคองนาวาแห่งเราให้สมบุญ
เมื่อนาวาเก่าแก่ที่เราทุกคนถือกำเนิดและพึ่งพาอาศัย
พร้อมกางใบไหลล่องออกสู่ท้องทะเลกว้าง
สักวันหนึ่ง – รอยเท้าของเราอาจย่ำตราถึงดินแดนที่มุ่งหวังอย่างภาคภูมิ!

บทที่ ๒๘

ข้าฯ ผู้พลัดหลงในวงกตแห่งจินตนาการ

(๑)

วงกตแห่งจินตนาการ

ละลานตาด้วยเส้นทางสุดคดเคี้ยว

ทั้งเปล่าเปลี่ยวลำพังเพียงตัวข้าฯ

ใจมุ่งปรารถนาเพียงหนึ่งทางออก

ทุกทิศทางย่อนยอกสลอนสลัว

บางครา – มีดมีวจนข้าฯหวาดไหว

ทุกอย่างก้าวที่ค่อมเดินไป

ตรองใจถี่ถ้วนทุกครั้งครา

(๒)

ยิ่งข้าฯ เร่งค่อมเดิน

ข้าฯ ยิ่งสะเทือนสะทก

เส้นทางยิ่งแสนเวียนวกแลเปลี่ยนผัน

เว็จวงกตคดตันจนอยากกรีดร้อง

เส้นประสาทในสมองจัดระบบจนพัลวัน

ด้วยสัญชาตญาณการเร่งเร้าที่เฝ้าเตือน

(๓)

ยิ่งร้องเรียก

ยิ่งตะเกียกตะกาย

วงตลิ่งลับยิ่งพร่าวพรายหลายหลาก

ทั้งเพิ่มฉากและสีแสงจนเวียนใจ

เงากำแพงยิ่งดูยี้ดไกลออกไปสุดสายตา

ประหนึ่งหลงป่าที่ซ่อนป่าอีกพันชั้น

เร็ววแรงนั้นที่ข้าฯ มีเหลือน้อยเต็มทน

จึงมีอาจจะดั้นด้นอีกต่อไป!

(๔)

ข้าฯ บั๊กหลักค้ำแรมกลางเวียงวงกต

ขดตัวใต้ผ้าห่มที่ทอถักจากความคิด

ติดไฟขึ้นด้วยแรงฝันอันเจิดจ้า

คุณธรรมคืออาหารใจให้ข้าฯ พอประทัง

ความอดทนกลายเป็นดั่งน้ำดื่มดับกระหาย

ความเมตตาคือกระโຈມคຸ້ມกาย

หวังเพียงได้ผ่านพ้นรัตติกาลอันเหน็บหนาว!

(๕)

แสงอรุณอุ้มกาย -

ฉายาฉายนัยน์ตาข้าฯ

เมื่อเสี้ยวแสงจันทร์ลาลับดับหาย

ขณะข้าฯ ยังเป็นผู้พลัดหลงในเวียงวงกตแห่งจินตนาการ

เส้นทางที่สลับซับซ้อนจนแทบไร้ทางออก

และนับวันยิ่งขยับขยายไปตามวัยวันอันล่องพ้น

จนบัดนี้...

ข้าฯ มีบางความคิดวาบผ่านใจ

นำการตัดสินใจครั้งใหญ่หลวงแห่งช่วงชีวิต

เป็นความคิดอันตกผลึก - ตริ่กตรอง

'ข้าฯ ขอมจำนนอยู่ในเวียงวงกตแห่งจินตนาการ!!!'

บทที่ ๒๙

ที่พำนักแห่งบทกวี

(๑)

ข้าจัดกระเป่าใบใหญ่
ซึ่งเต็มแน่นด้วยเสบียงและเสื้อผ้า
ทั้งเตรียมร่างกายอย่างเต็มที่
เพื่อออกค้นหาที่พำนักแห่งบทกวี
ที่แห่งการเล่าขานผ่านตำนาน
ที่ที่รวมไว้ซึ่งเรื่องราวอันทรงค่า
ที่ที่ทุกทุกอักษรเปล่งแสงดุจดวงดาว
ที่ที่ฤดูกาลแห่งรักจักยังมีกลิ่น
ที่ที่ความคิดเรingers ได้ตามแต่ปรารถนา
ที่ที่คูคุณดารางใดก็มีอาจกักขังทุกความรู้สึก

(๒)

ข้าเดินทางไกลไปสู่ดหาล้า
นัยน์ตาข้าละลาน – ตระการใจ
บทกวีโลดแล่นแสนทฤหรรษ์
ท่ามกลางเปลวแดดอันแผดร้อน
ท่ามกลางวิบแสงเหนือแม่น้ำลำธาร
ท่ามกลางกิ่งก้านพฤกษาป่าใหญ่

ท่ามกลางเมฆฝนหลังสาย
ท่ามกลางพายุร้ายโหมกระหน่ำ
ท่ามกลางสีหน้าเปรมปรีดิ์
ท่ามกลางชีวิตเปื้อนน้ำตา
ท่ามกลางตึกสูงเสียดฟ้า
ท่ามกลางกระท่อมน้อยปลายนา
ท่ามกลางโต๊ะภัตตาคารห้าดาว
ท่ามกลางเสื่อรองข้าวขาวยาก
ท่ามกลางน้ำหอมราคาแพง
ท่ามกลางหยาดเหงื่อแรงงาน...

(๓)

ข้ารวบรวมกำลังทั้งหมดที่มี
เดินทางไกลไปสู่ศอกขอบอวกาศ
ทันใด - นัยน์ตาข้างเปิดกว้าง
บทกวีเคว้งคว้างกลางสุญญากาศ
ดาษดากกลางหมู่มวลกาแล็กซี่
อักษรนับแสนล้านแหวกหว่ายโคจร
ลอยล่อง - หัวเราะคึกคักมีผู้นำ
ทั้งสองฉายความอึ้งใจระหว่างหน
ข้าคิดว่าตนค้นพบจุดหมายปลายทาง
ทุกสรรพสิ่งในโลกแลจักรวาล
คือที่พำนักของบทกวี!

บทที่ ๓๐

นาฬิกาทราย

ในมือของเด็กชาย

ทรายละเอียดละมุนในขวดคอด

ค่อยๆ ลอดช่องว่างอย่างช้าๆ

สายตาที่ใสของเขาเฝ้ามอง

ทรายที่ส่วยลอดช่องว่างอย่างมีอากัษย์

การจดจ้องยังดำเนินต่อไป

ใจน้อยๆ ค่อยๆ ครุ่นคิด

กระทั่งทรายเม็ดสุดท้ายร่วงหล่นอีกฟากขวด

เขาทดลองของเล่นในมืออีกครั้ง

ผลลัพธ์ที่มุ่งหา ยังคงเดิม

ความคิดเดิมเพิ่มระดับในใจดวงน้อย

แววตาของเด็กชายเปลี่ยนไป

ค่อยๆ ครุ่นคิดถึงอะไรบางอย่าง

ภาค ๔

มวลดอกไม้ย่ออมผลิบานบนลานแห่งรัก

บทที่ ๓๑

‘เมาลีดินนปี’ ที่จันทรคอย

(๑)

กาลเวลาในปฏิทินอิสลาม

เคลื่อนคล้อยไปตามจักรราศี

วันแห่งความปริมปีติได้วกเวียนกลับมาอีกคราว

วันที่ทุกๆ คน ณ พื้นที่สีแดงแห่งนี้หมายใจเฝ้ารอ

พลันแสงแห่งความศรัทธา

ได้ถักทออาบสรรพลิงราวรัศมีแห่งดวงตะวัน

(๒)

เสียงอาซานขานขานกู่เมื่อตรู่สว่าง

สร้างสรรค์จังหวะแห่งหัวใจ

จุดไฟฝันอันเจิดจ้า

ในบรรยากาศแห่งวันสำคัญสุด

‘วันคล้ายวันประสูติของบรมศาสดาผู้ถือกำเนิดกลางเวียงทะเลทราย’

วันแห่งความตื่นตันใจทั่วทั้งผืนแผ่นดินแห่งจินตภาพ

ยามสาย...

ณ ใต้สุดแห่งดินแดนสยาม

กลิ่นชาชัก โรตีสายกรอบ นาซิดาแม่^๒ กือโป๊ะ ขนมีใบกะพ้อ...

ปรุงสุกใหม่กำจายกลิ่นหอมหวาน

อาหารพื้นเมืองอันเคยคุ้น

ถูกจัดเตรียมจากทุกครอบครัวอย่างพร้อมพรั่ง

ภาพชุดโต๊ป เสื้อกุโหร่ง ผ้าปาเต๊ะ และฮีญาบพราวสีสั้น

อิสลามิกชนมุ่งตรงไปยังมัสยิดด้วยจิตสำราญรื่น

พร้อมรื้อฟื้นเรื่องราวมหาบุรุษแห่งประวัติศาสตร์

(๓)

กระแสสำเนียงการอ่านบรัชฎญี^๓

พริ้งเพราะพลันกล่อมเกล้าจิตใจให้สงบนิ่ง

กลิ่นน้ำหอมจากแดนไกลอบอวลชวนฝัน

ทั้งสรรพค์สร้างบรยากาศอันวิเศษ

ทุกโสตประสาทดับตรึงฟังเรื่องราวอันเป็นที่รำลึก

เต็มเปี่ยมด้วยความรู้สึกรักและศรัทธา

ก่อนเที่ยงวัน...

ผู้คนในหมู่บ้านได้ร่วมสังสรรค์ บันรอยยิ้ม และอิมหน้าด้วยอาหารหลากหลายชนิด

พี่น้องต่างศาสนิกต่างก็มาร่วมยินดี มีความสุขและรอยยิ้มไปกับเราด้วย

แม้แตกต่างทางศรัทธา แต่คุณค่าความเป็นเจ้าของมาตุภูมิที่เรามีเทียมเท่ากัน

แม้เราจะต่างสำเนียงปราศรัย

แต่หัวใจที่มีต่างต้นเป็นจังหวัดเดียวกัน

อันเป็นจังหวัดแห่งความรักความผูกพันมั่นคงเหนือกาลเวลา

(๔)

กาลเวลาในปฏิทินอิสลามยังคงเคลื่อนคล้อยไปตามจักรราศี

วันแห่งความบริมปีติวกเวียนกลับมาอีกครา

วันที่ทุกๆ คน ณ แผ่นดินมาตุภูมิแห่งนี้ยังหมายใจเฝ้ารอ

เพราะแสงแห่งความรักความเข้าใจ

จักยังเจิดฉายอาบสรรพชีวิตดุจรัศมีแห่งดวงตะวัน!

^๑ วันคล้ายวันประสูติของศาสดามุฮัมมัด ในศาสนาอิสลาม

^๒ อาหารพื้นเมืองของแถบ 3 จังหวัดชายแดนใต้ ทำมาจากข้าวเจ้าผสมข้าวเหนียว

^๓ กวีนิพนธ์ภาษาอาหรับสมัยโบราณที่มีเนื้อหาวรรยายชีวประวัติอันงดงามของศาสดามุฮัมมัดแห่งศาสนาอิสลาม

บทที่ ๓๒

เมืองนราภิบาลแห่งความทรงจำ

(๑)

ลืมนึกไปในวันวานของฉัน...

นราภิบาล--พื้นที่หนึ่งซึ่งความเชื่อและอัตลักษณ์แตกต่างหลากหลาย

ฉันมีเพื่อนส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม

พวกเขามักจะสวมกะปิเยาะ^๑ คลุมฮีญาบ และนุ่งห่มด้วยชุดมุสลิมพื้นเมือง

ในขณะที่ฉันมักจะสวมกางเกงขาสั้น และเสื้อลายการ์ตูนชื่อดังที่ชื่นชอบ

มัธยมคือสถานที่ที่พวกเขาเดินทางไปละหมาด

จำเรียนวิชาบูรฮาน และจริยธรรมทุกคำคืน

สำหรับฉัน วัดคือสถานที่ที่ร่มรื่นสงบเย็น

ทั้งยังเป็นลานวิ่งเล่นของฉันและเพื่อน ๆ

จึงไม่ใช่เรื่องแปลก -

หากทั้งสองสถานที่

จะมีเรื่องเล่าที่ยังประทับอยู่ในห้วงทรงจำ

(๒)

คำคืนหนึ่งของช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน
แม่แต่งตัวให้ฉันด้วยชุดใหม่เอี่ยม
แม่บอกว่าจะพาฉันไปเที่ยวงานสำคัญของหมู่บ้าน
พ่อบอกว่าฉันจะได้พบปะกับเพื่อนๆ
และรับชมศิลปะการแสดงท้องถิ่นในคืนนี้
ฉันดีใจถึงโหลดตามประสาเด็กน้อย
และรอคอยเวลาขึ้นรถไปเที่ยวงานอย่างตื่นเต้น

(๓)

พอกับแม่จูงมือน้อยๆ ของฉันเดินเข้าไปในงาน
“ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งานมหัศจรรย์ของเราทุกคน”
ฉันอ่านป้ายคำที่ถูกเขียนด้วยลายมือวิจิตรบรรจง
นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันได้มีโอกาสร่วมงานพี่น้องต่างศาสนิก
สปอร์ตไลท์ และดวงไฟใหญ่ๆ น้อยๆ รัยดวง
ประดับประดาทางเดินตลอดงาน
เสียงอัญเชิญพระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน
เพื่อนคนหนึ่งเคยอ่านให้ฉันฟังแหว่ดั่งขึ้น

ถ้อยคำที่ถูกต้องอ่านเป็นภาษาอาหารับ
แม้จะฟังไม่เข้าใจ
แต่กลับเพราะพริ้งยิ่งสำหรับฉัน
หลังจากสิ้นสุดเสียงอัลกุรอาน
ความละลานตาละลานใจได้ปรากฏ
คณะลีเกอสูดูได้ก้าวขึ้นสู่เวทีด้วยท่าที่มุ่งมั่น
เพื่อรังสรรค์การแสดงอันสนุกครึกครื้น
พ่อแม่จูงมือฉันไปจับจองที่นั่งหน้าเวที
รับชมทุกความเคลื่อนไหวด้วยใจจดจ่อ
เสียงขับร้องด้วยท่วงทำนองปลุกเร้า
ทำร้ายรำอันเป็นเอกลักษณ์
ได้ประจักษ์แก่ทุกสายตา
ผู้คนปรบมือประกอบจังหวะ
ความตระการแห่งวิถีชีวิตอันเรียบง่ายของผู้คนได้เกิดขึ้นที่นี่
ที่ที่ศิลปวัฒนธรรมได้ดำรงสายสัมพันธ์ของผู้คนอย่างยาวนาน
หลังจากชุดการแสดงจบลง
ฉันวิ่งตรงไปหาเพื่อน ๆ ด้วยความหรรษา
พ่อและแม่ต่างสุขใจที่ได้พบเจอเพื่อนเก่า
ที่แม้พวกเขาจะพูดต่างภาษา แต่สายสัมพันธ์ยังตรงตราไม่แปรผัน
ก่อนกลับบ้านในคืนนั้น พ่อและแม่พาฉันไปลิ้มรสอาหารพื้นเมืองภายในงาน
แม่ นานาชิมาบู^๒ กรือโป๊ะ^๓ และไก่กอลและจะเคยคุ้น
แต่รสละมุนยังติดใจและคะนึงถึงอยู่เสมอ

(๔)

ณ วันนี้ - ที่นราธิวาส

สองทศวรรษล่วงผ่าน

ความสราญใจที่ฝังจ้ายังคงอยู่

แม้วันนี้...เวลานี้...

จะมีหลายสิ่งเปลี่ยนแปลงและสูญเสียชีวิตไปบ้าง

แต่แง่มุมแห่งความทรงจำของฉันเกี่ยวกับแผ่นดินนี้

จักไม่มีวันลบเลือน...

^๑ กะปิเยาะ ศัพท์มลายู หมายถึง หมวกถักหรือตัดเย็บเป็นทรงกลมสำหรับบุรุษมุสลิมเพื่อใช้สวมในพิธี
ละหมาดและชีวิตประจำวัน

^๒ นาซิฆาญ ศัพท์มลายู หมายถึง ข้าวย่ำปักยี่ได้

^๓ กรือโป๊ะ ศัพท์มลายู หมายถึง ข้าวเกรียบ ส่วนใหญ่ทำมาจากปลาทะเล เช่น ปลาหลังเขียว เป็นต้น

บทที่ ๓๓

มวลดอกไม้ย่อมผลิบานบนลานแห่งรัก

(๑)

ข้าฯ เชื่อมั่นตลอดมา

ความรักจักเกิดที่ใดก็ได้ในโลก

เนื่องเพราะคุณสมบัติแห่งรักที่ใสสะอาด

ย่อมปราศไร้ซึ่งเงื่อนไขแลข้อแม้

หากอุดมด้วยความความงาม – ความดี

การพร้อมพลี และการให้ภัยแก่ผู้อื่นได้ทุกครั้ง

(๒)

ณ ลานแห่งรัก

สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ในอุดมคติ

ดอกไม้ย่อมผลิบานตระการกล้า

ภูผิ่งแลผีเสื้อเฝ้าอวยแต่มีค่าคืนวัน

โบกบิน - แบ่งปันน้ำหวานสราญรมย์

สายลมเอื่อยเย็นพลิ้วพัดจากทั่วสารทิศ

สร้างปาฏิหาริย์ให้แก่สรรพชีวิต

กล่อมดวงจิตมวลมนุษย์ให้ผ่องแผ้ว

แพรวเพริศเจิดฉิน – อนันตกาล!

(๓)

ท่ามกลางปฐพีสีแดง

ความขัดแย้งแบ่งแยกความแตกต่าง

ความเหินห่าง – สร้างความอ้างว้างระหว่างกัน

รื้อบ้านใกล้กันเพียงเอื้อมแขน

ประหนึ่งอยู่คนละแดนดิน!

(๔)

ข้าพเจ้า

ผู้อยู่ท่ามกลางปฐพีสีแดง

พื้นที่แห่งตำนานอันรุ่งโรจน์

พื้นที่แห่งเรื่องเล่าอันภาคภูมิ

พื้นที่แห่งสายสัมพันธ์อันบรรพชน

พื้นที่ซึ่งเกลื่อนกล่นไปด้วยความทรงจำ

พื้นที่แห่งธารน้ำตาและความสูญเสียนับครั้งไม่ถ้วน

(๕)

ท่านทั้งหลาย!

ผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางปฐพีสีแดง

ผู้ซึ่งหลุกหลั่นด้วยแรงปรารถนาดีต่อแผ่นดินเกิด

ได้โปรดเถิด..

ช่วยกันเปลี่ยนสงครามร้อนร่ำยร้าวราน - ให้เป็นลานแห่งความรัก!!!

บทที่ ๓๔
นัยดูอาห์ °

รุ่งอรุณเอนทัย
ตะวันพรายแสงหลังขุนเขา
จบการเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้ากำหนดสมาธิ
สลายความฟุ้งซ่านในใจ
กลั่นกรองถ้อยคำในดูอาห์
สองฝ่ามือเรียงชิด
ตั้งกระแสดจิตแมน่ำน
สายตาลดระดับ
สยบยอมอ่อนนบ
ประหนึ่งพบพระเจ้าผู้ทรงสร้าง

“ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงเกรียงไกร...
ได้โปรดชักทอสันติภาพ ณ แผ่นดินถิ่นนี้
แผ่นดินที่มากหลายด้วยความฝัน
แผ่นดินที่เรืองรองด้วยท่วงทำนองแห่งศรัทธา
แผ่นดินที่ฆาตกรยังหลบลิ้นหนีหาย
แผ่นดินที่ความตายยังจู่โจมผู้บริสุทธิ์

ข้าแต่องค์อภิบาล...

ข้าพระองค์เป็นเพียงเยาวชนผู้รักความสุขสงบ

ข้าพระองค์เป็นเพียงเยาวชนผู้ปรารถนาดับไฟสงคราม

ข้าพระองค์เป็นเพียงเด็กกำพร้าผู้สูญเสียพ่อแม่ตั้งแต่แบเบาะ

ข้าพระองค์เป็นเพียงผู้ดื่มด่ำกับหยดน้ำตา

ข้าพระองค์เป็นเพียงผู้วาดหวังเห็นดอกไม้เบ่งบานในใจชน

ข้าพระองค์เป็นเพียงต้นกล้าหนึ่งซึ่งขอหยั่งหยัดในศรัทธา

ข้าแต่องค์ผู้ทรงอยู่เหนือความตาย...

ได้โปรดคลายสิ้นซึ่งความโหดทมิฬในใจข้าพระองค์

ได้โปรดลบสลายทุกความทรงจำร้าย ๆ ในสมองข้าพระองค์

ได้โปรดล้างทุกความคั่งแค้นในใจข้าพระองค์

ได้โปรดเพิ่มระดับการให้อภัยในใจข้าพระองค์

ได้โปรดประทานความมั่งคั่งแก่สายตาข้าพระองค์

ได้โปรดให้ทุกวินาทีมีคุณค่าจากสองมือข้าพระองค์

ได้โปรดประทานความมั่นคงแก่สองเท้าข้าพระองค์

และสุดท้ายนัยดูอาห์แห่งข้าพระองค์

ได้โปรดประทานสันติภาพอันนิรันดร์ในหมู่มวลมนุษยชาติด้วยเทอญ...

๑ ดูอาห์ เป็นศัพท์ภาษาอาหรับ หมายถึง การวิงวอน อ้อนวอน ภาวนา หรือขอพรต่อพระเจ้า
ในศาสนาอิสลาม

“...แสงอรุณอุ้มนกาย -
ฉาบฉวยนัยนตาข้าฯ
เมื่อเสี้ยวแสงจันทร์ลาลับดับหาย
ขณะข้าฯ ยังเป็นผู้พลัดหลงในเวียงวงกตแห่งจินตนาการ
เส้นทางที่สลับซับซ้อนจนแทบไร้ทางออก
และนับวันยิ่งขยับขยายไปตามวัยวันอันล่วงพ้น

จนบัดนี้...
ข้าฯ มีบางความคิดวามผ่านใจ
นำการตัดสินใจครั้งใหญ่หลวงแห่งช่วงชีวิต
เป็นความคิดอันตกผลึก - ตริกตรอง
‘ข้าฯ ขอมจำนนอยู่ในเวียงวงกตแห่งจินตนาการ!!!’

(ส่วนหนึ่งจากบทกวี :

ข้าผู้พลัดหลงในวงกตแห่งจินตนาการ)

